

HỒI 611

Đường Cung Phong Vân

K

hấu Trọng trầm giọng nói: “Là Thạch Chi Hiền! Lão làm điều đó như thế nào?”

Câu trước là khẳng định, câu sau là nghi vấn.

Chỉ Thạch Chi Hiền mới có thể biết bọn gã thâm nhập từ địa đạo. Nhưng trừ khi lão theo sát bọn gã từ địa đạo đến đây, bằng không lão không thể ném chính xác đồ vật lên nóc Ngự thư phòng để lăn xuống đất làm kinh động ngự vệ của cấm cung.

Do đề phòng Thạch Chi Hiền ám sát Lý Uyên, tình hình của Đại Đường cung hiện giờ căng thẳng như tên trên dây cung chờ bắn đi. Thạch Chi Hiền làm điều này khiến lực lượng phòng vệ hùng mạnh của Đại Đường cung bùng phát như nước vỡ bờ. Người chịu trận đầu tiên chính là bọn gã.

Tuy bọn gã không ngừng nói về chuyện nhập cung bị người khác phát hiện, nhưng thực tế nói đùa là chính, hôm nay đến chủ yếu là dò đường, không hề nghĩ rằng lại lâm vào tình thế khó khăn đến nỗi có thể là vạn kiếp bất phục.

Từ Tử Lăng quyết đoán: “Đưa toàn bộ Mê hồn đan cho ta, ngươi và Hầu Hi Bạch rút qua đường tắt đến Thái Cực cung, rồi tìm cách rời khỏi đây, ta sẽ dự định nhân đi nơi khác.”

Một tay nhận lấy đan mê hồn do hai người đưa sang, tay kia tháo khăn trùm đầu, làm rối bời đầu tóc rồi đeo mặt nạ vào.

Khấu Trọng và gã tâm ý tương thông, giây phút này không phải lúc để nói chuyện thừa, đây là lựa chọn duy nhất, nếu Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch có thể rút lui êm thấm, mặt khác Từ Tử Lăng cũng có thể thoát thân thì có thể xem như công thành thân thoái.

Hầu Hi Bạch thấp giọng nói: “Tử Lăng hãy cẩn thận!”

Lúc này bên ngoài Ngự thư phòng ánh sáng bập bùng của những bó đuốc chuyển động không ngừng, cho biết kẻ thù đang áp sát từ bốn phương tám hướng.

Từ Tử Lăng nhảy xuyên qua cửa sổ ra ngoài, đồng thời ném ra hai quả đạn, trước khi những mũi tên kịp ghim vào thân thể, gã đảo lộn ngược người về phía sau, nhảy phóc lên nóc Ngự thư phòng.

Tùng cuộn khói đen bốc lên, điều tuyệt vời là chúng theo gió bay tứ tán, làm Ngự thư phòng chìm ngập trong màn khói dày đặc.

Từ trên cao nhìn xuống, trong chớp mắt Từ Tử Lăng đã nắm được tình hình, những cấm vệ binh xông đến chưa kịp hình thành thế bao vây Ngự thư phòng. Hai đội đến trước chia nhau xông vào cửa Bắc và Nam, lúc này xạ tiễn là người của cấm vệ quân phía Nam, trong đó có hai tên khinh công khá hơn, tung người nhảy xéo vào. Ở phía xa bốn bề toàn là ánh chớp đuốc đang nhanh chóng di chuyển đến gần, chỉ cần do dự trong khoảnh khắc là chắc chắn lâm vào tình thế bị thiên binh vạn mã bao vây.

Từ Tử Lăng không để cho đối phương có cơ hội giao chiến và bao vây, nhảy phóc lên sòng ngói, phi thân bay đi, đáp xuống gian giữa thư phòng, một chân giẫm nhẹ để lại bay lên, đáp xuống gian trước mượn sức lao vút sang Ngự hoa viên. Lại ném thêm hai quả đạn mê hương, nguyên tòa Ngự thư phòng bị chìm đắm trong mê hương, hiệu quả thần kỳ đến nỗi làm cho Từ Tử Lăng cũng cảm thấy khó tin.

Gần xa, cả trên mái ngói lẫn mặt đất, đều có người lao đến, xem thân pháp thì không ít người là cao thủ.

Từ Tử Lăng vượt qua tường cao, đáp xuống lối đi của Ngự hoa viên, lại ném hai quả đạn, lập tức khói mù mịt theo gió lan tỏa cả Ngự viên, bốn bề như hư như ảo.

Tám phát đạn đã ném hết sáu, đối với bản thân Từ Tử Lăng thì tác dụng không nhiều, nhưng đối với Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch lại là yểm trợ cần thiết.

“Giết không tha!”

Từ Tử Lăng vội nhìn sang nơi phát ra hiệu lệnh, chỉ thấy khoảng mười mấy người đang ép đến từ phía bên kia của Ngự viên, người dẫn đầu lại là Lý Uyên, tiếng ra lệnh ấy xuất phát từ ngự khẩu của lão.

Ngoài ra Từ Tử Lăng còn thấy Vũ Văn Thương.

Hàng trăm thân vệ quân từ phía Thái Cực cung và Huyền Vũ môn tràn vào, nếu không phải vì khói mù mịt thì ánh đuốc có thể soi rõ gã, không thể nào ẩn thân được.

Tiếng cung nổ vang lên, hàng trăm phát tên mạnh mẽ đang lao đến mà đích nhắm chính là gã.

Từ Tử Lăng nhảy thẳng đứng lên cao gần mười lăm trượng, làm cho tất cả cung tên đều không trúng đích, tay phải lấy dây gân trâu từ thắt lưng bắn sang cành cây gần bờ tường, đồng thời mượn sức bay ngang, rời khỏi Ngự hoa viên, lại lao về phía thềm cung của Lý Uyên.

Chiều này làm cho mọi người đều bất ngờ, không thể vây kín gã nơi Ngự hoa viên nữa.

Nhưng trong lòng Từ Tử Lăng hiểu rõ là chưa thoát khỏi vùng nguy hiểm. Vì Thềm cung của Lý Uyên là nơi canh giữ nghiêm ngặt nhất trong Hoàng cung, ngoài những bức tường cao khó vượt qua, chỉ cần bị địch nhân trì hoãn khoảnh khắc, những cao thủ của Lý phiệt đuổi kịp, đó sẽ là cục diện hữu tử vô sinh.

Mà pháp bảo cuối cùng của gã chỉ là hai quả đạn mê hương trong túi ngực.

oOo

Khi Từ Tử Lăng vừa ném đạn mê hương, Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch không dám chậm trễ lập tức lao ra từ cửa chính, thông qua hoạt môn đi vào Ngự hoa viên, lợi dụng khói mù mịt và sự chú ý tập trung vào Từ Tử Lăng của kẻ thù, hai người lượn qua bụi rậm lao về phía hòn non bộ, khi bọn gã đi được vào địa đạo, trong Ngự hoa viên toàn là ánh đuốc và bọn cấm vệ quân, thật là nguy hiểm, chỉ cần khoảnh khắc chậm trễ thì bọn gã chỉ có thể cùng Từ Tử Lăng tháo chạy thoát thân.

Hầu Hi Bạch vừa đi vừa nói: "Tử Lăng có thể thoát thân không?"

Khấu Trọng trả lời một cách tự tin: "Đừng có lầm tưởng, ngày thường tên tiểu tử đó làm ra vẻ thật thà, kỳ thực gã còn狡 hoạt hơn ta."

"Choảng!"

Tĩnh Trung Nguyệt được rút ra khỏi vỏ.

Hầu Hi Bạch chợt hiểu chuyện, bật lửa soi đường. Chỉ một lúc, hai người đã đến ngõ ra dưới long ỷ của Thái Cực cung, Khấu Trọng ra hiệu cho Hầu Hi Bạch tắt lửa, nói thầm: "Nếu Thạch sư phụ của ngươi thật sự đeo bám chúng ta kể từ khi nhập cung đến giờ. Vậy ngay lúc

này đây, nơi mà lão đợi chúng ta nhất định là ở phía trên này. Chúng ta ra một người thì lão giết một người, ra hai người thì lão giết đủ một cặp.”

Hầu Hi Bạch gạt đầu ra hiệu đã rõ, lấy Mỹ Nhân phiến trong túi ra, nói: “Mở nắp hầm ra đi!”

oOo

Từ Tử Lăng nhón chân trên sóng ngói, lập tức toàn thân chuyển động xoay tròn làm cho các mũi tên, ám khí đều trượt khỏi, không bị bất cứ thương tích nào. Tay trái gã móc vào dây đồng thời bắn ra bám vào một cây to, tư thế đang lao vào vòng vây nửa chừng đổi hướng tạt ngang, đáp xuống nóc hành lang phân cách khuôn viên, đồng thời thu hồi dây lại.

Nguyên tòa hậu cung trở thành chiến trường sôi sục, hàng trăm ánh đuốc chiếu sáng mọi nơi, bóng đêm không còn tác dụng yểm trợ.

Toàn bộ nóc nhà cung điện đều bị cấm vệ quân canh giữ, nếu không có dây cứu mạng, gã sẽ không thể di chuyển được.

Cấm vệ quân của Đại Đường biểu hiện một năng lực tổ chức cao độ và kỷ luật sắt, từng tổ, từng tổ tiến hành hành động bao vây truy sát gã, chỉ cần bị bất cứ tổ nào đeo bám lấy, chắn chắn là không có mạng trở về.

Gã còn cách một đình viện thì có thể đến được bức tường cao hai mươi trượng ngăn cách giữa Thái Cực cung và Đông cung, trên đầu tường cấm vệ quân đang bố trí nghiêm ngặt, tiến thủ giương cung chờ phát. Mà mục tiêu của gã chính là Vọng Lâu cao ba mươi trượng ở phía góc đông nam, chỉ cần dây có thể bám vào nóc Vọng lâu thì gã có thể né qua các phi tiễn, thoát vào trong phạm vi của Đông cung, xông thẳng ra phía tường ngoài cung. Một tổ hơn ba mươi tên cấm vệ quân nhìn thấy gã định nhảy về phía nóc hành lang, vội vã nhảy lên trước, giương cao đao, mâu chuẩn bị tập kích.

Mười mấy tên cao thủ đặc cấp bên Lý Uyên, như những ánh chớp lao đến từ phía sau, nếu không phải Từ Tử Lăng luôn thay đổi phương hướng di chuyển thì đã sớm bị đuổi kịp, lúc này bọn chúng cách Từ Tử Lăng chỉ chừng năm mươi trượng, chớp mắt sẽ đến nơi.

Từ Tử Lăng đang đáp xuống, nếu bị đám cấm vệ quân trên nóc hành lang ép xuống mặt đất, thì xem như là rơi vào vòng vây lang sói, không thể thoát chết.

Gã đã tính trước điều này, lao về phía hành lang chỉ là kế nghi binh, trước khi binh khí của kẻ thù chạm vào thân thể gã thì gã đã thu hồi dây và lại bắn ra, bám vào một cây to bên ngoài hành lang, đổi thế lao xéo xuống thành thế lao xéo lên, vừa đúng lúc tránh khỏi thế truy cản của kẻ thù.

Gã như chim đại bàng lao thẳng về hướng nóc các vật thể kiến trúc phía đông nam.

Từ Tử Lăng trên nóc điện này, các cung thủ thấy gã lao đến liền đưa cung bắn, các mũi tên nhanh và chuẩn, không thể nào tránh khỏi.

Từ Tử Lăng lấy lại tinh thần phấn chấn, tự nghĩ rằng chỉ cần có thể đặt chân lên nóc điện, gã lại phóng dây bám vào cây to, có thể đến Vọng Lâu, lao vào Đông cung.

Cất tiếng hú dài, Từ Tử Lăng thay đổi chân khí trong người, từ thế rơi xuống đổi thành thế đi thẳng, trong gang tấc tránh qua các mũi tên gần nhất. Trước khi địch nhân kịp bắn loạt tên thứ hai gã đã tựa như thể cọt lõi xông vào đàn dê, lao thẳng vào kẻ địch trên nóc điện, thi triển hết tài nghệ, bọn thị vệ cản đường nếu không chết thì cũng lảo quay, bọn chúng bị đánh rơi xuống nóc điện lao thẳng xuống đất, tạo thành cục diện hỗn loạn.

Nhưng chỉ một chút ngừng trệ như vậy, bọn người Lý Uyên đã rút ngắn khoảng cách xuống còn ba mươi trượng, tình thế thật là khẩn cấp.

Từ Tử Lăng tả xung hữu đột, đánh ngã bốn tên lao từ phía bên kia mái nhà rơi xuống đất, đang định đạp chân lên sóng ngói.

Bỗng một nam một nữ xuất hiện trên nóc nhà, nam nhân cười lớn nói: "Tà vương chạy đi đâu, ngu phu phụ đã chờ từ lâu rồi."

Từ Tử Lăng từ khi bắt đầu chạy trốn, không nghĩ rằng đối phương tưởng gã là Thạch Chi Hiền, nhưng lúc này không thể nghĩ ngợi gì nhiều, thoát thân là chính.

Đôi nam nữ này hình tướng rất đặc thù, nam ăn mặc như một văn sĩ, nữ thì quần dài thiêu hoa, nam chỉ mang một thuẫn, nữ mang một kiếm, chỉ đứng bình thường như vậy nhưng có khí thế phòng thủ vững chắc như tòa tháp, tuyệt đối không phải là một cao thủ cấm vệ quân bình thường.

Nam nhân đầu tóc bạc phơ, dáng vẻ lại như người trung niên và còn rất anh tuấn, nhưng nhãn thần lại là một lão tiền bối đã kinh qua thế sự. Nữ nhân trông rất ung dung sang trọng, thần thái khoan thai, tóc mai bạc trắng nhưng vẫn cho người ta cảm thấy rằng tóc đen bóng mượt.

Từ Tử Lăng nhấn lực cao minh, biết rằng ải này không dễ xông qua, hét lên một tiếng, rút phi đao từ thắt lưng liên tục phóng đi.

oOo

Nấp hằm dịch ngang, lộ ra đường thoát.

Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch nín thở chờ đợi, bên ngoài hầu như không có động tĩnh gì, mọi thứ đều yên tĩnh.

Khấu Trọng nhíu mày: "Không lẽ ta đoán sai, hãy để ta ra ngoài xem sao!"

Người và đao lao vút, bay thẳng lên trời.

Thái Cực điện rộng lớn vẫn yên tĩnh như thường, không thấy bóng dáng của Thạch Chi Hiền.

Trong lòng Khấu Trọng cảm thấy kỳ quái, lao thẳng lên không trung gần mười trượng, tới khi định chuyển khí hạ xuống thì đột biến nổi lên.

Trong địa đạo vọng lên tiếng vận khí kèm theo tiếng hự của Hầu Hi Bạch và tiếng loảng xoảng giao đấu.

Khấu Trọng biết rằng không ổn, mới hay rằng thì ra Thạch Chi Hiền lên theo sau bọn gã, từ trong bóng đen của địa đạo chực chờ thời cơ ám toán Hầu Hi Bạch.

Thạch Chi Hiền không những võ công cao hơn Hầu Hi Bạch mà còn am hiểu công phu của đồ đệ, cộng thêm sự bất ngờ tấn công, đã chiếm hết thế thượng phong.

Khấu Trọng tập trung tinh thần, không để cho sự quan tâm lo lắng Hầu Hi Bạch làm ảnh hưởng đến tình cảm, hít sâu một hơi, nhân đao hợp nhất lao vào đường hầm.

Tiếng thét vận khí vang khắp đường hầm.

Tiếng đánh nhau bỗng ngưng bật.

Thạch Chi Hiền mang Hầu Hi Bạch thoát ra từ đường hầm nhanh như tia chớp, một quyền đâm mạnh vào sóng đao của Khấu Trọng từ trên đâm xuống.

Khấu Trọng như bị sét đánh, lực phủ ngũ tạng như bị đảo ngược, suýt chút nữa thì hộc máu. Khí thế kinh người của Thạch Chi Hiền như nước vỡ bờ thông qua sóng đao dội đến,

Khấu Trọng bị văng qua chính giữa đại điện, hai chân vừa chạm đất thì Thạch Chi Hiền đã thả Hầu Hi Bạch đang bất tỉnh xuống đất và dịch chuyển đến trước mặt gã khoảng vài trượng, khoanh tay sau lưng mỉm cười nói: "Thật không ngờ! Có thể đỡ được một quyền của Thạch mỗ, chúng tổ đao pháp và công lực của Thiếu soái đều đã tiến bộ nhiều."

Khấu Trọng miễn cưỡng áp chế huyết khí đang cuộn trào trong người, Tĩnh Trung Nguyệt chĩa thẳng về phía tà nhân đáng sợ nhất của Ma môn và gần như của thiên hạ, trầm giọng nói: "Mạng của ta đây, xem Tà vương có bản lĩnh lấy đi không?"

Thạch Chi Hiền thông thả nghiêng đầu nhìn về phía Hầu Hi Bạch đang nằm dài dưới đất, xong quay đầu lại mỉm cười nói: "Hầu Hi Bạch chỉ bị ta điểm huyết, nhưng chưa mất đi khả năng nghe nhìn, hy vọng rằng Hầu Hi Bạch không nhìn thấy hoặc nghe thấy người mà hấn cho là bạn tốt lại là kẻ tham sống sợ chết, vì tính mạng của mình mà bỏ bạn tháo chạy."

Khấu Trọng suýt chút nữa tức sôi máu, hít sâu một hơi: "Bỉ ối!"

Tĩnh Trung Nguyệt chém mạnh một nhát.

oOo

Từ Tử Lăng nhìn thấy mà rung mình, gã chưa bao giờ thấy một người có thể sử dụng tấm khiên nhẹ như lông vũ, linh hoạt như thần, thiên biến vạn hóa, bất luận phi đao của gã từ góc độ hoặc thủ pháp nào bay đến, tấm thuẫn của đối phương thoát bay nhảy, thoát chống đỡ, thoát chém bằng cạnh bên đều đánh rơi được phi đao, mười mấy cây phi đao đều chung số phận.

Phi đao của gã được ném đi bằng liên hoàn thủ pháp, lần lượt lao đến đôi vợ chồng cao thủ đang cản đường, nhưng lại bị nam nhân thu phục bằng một tấm khiên.

Toàn bộ mọi việc diễn ra trong chớp mắt, tấm khiên sắp đề đến đỉnh đầu và bên phải tấm khiên thì kiếm khí đại thịnh, kiếm và khiên phối hợp thật là hoàn hảo, tấn công trực diện, những quân sĩ khác trên nóc điện chính đồn trận địa, chặn hướng xông lên của gã, làm cho gã rơi vào vòng vây của đối phương.

Bọn Lý Uyên thì đuổi đến nơi gã vừa vượt qua ở hành lang ban nãy, tình thế thật là nguy cấp.

Nữ nhân kia thét lên: "Tu ca! Gã không phải là Tà vương!"

Từ Tử Lăng gầm lên một tiếng, nhón chân nhảy cao thêm chút nữa, cách không đâm mạnh một quyền vào tấm khiên còn cách hơn một trượng đang ép đến.

“Rầm!”

Kinh khí giao kích, đây là một đòn đánh thẳng không hoa dạng gì cả.

Người cầm khiên toàn thân rung lên, Từ Lăng thì bị lực phản chấn quăng về phía sau, hướng về phía bọn Lý Uyên, điều này nằm ngoài dự đoán của những người trên nóc điện, làm cho trận địa đại loạn, tiếng kêu ới ới.

Phía Lý Uyên không ngờ Từ Tử Lăng tự đem thân đến, không để vượt mặt cơ hội, hơn mười người lăng không bay đến, cùng xuất kích.

Bọn cấm vệ quân trên mặt đất thấy Lý Uyên dẫn đầu ra tay, sĩ khí phấn chấn, đồng thanh hô hào trợ uy cho chủ nhân.

Tiếng kêu hoan hô vang vọng trời xanh, rung động toàn bộ Hoàng cung.

Từ Tử Lăng tất nhiên không ngu xuẩn như vậy, sợi dây trong tay bắn ngang sang bên, bám vào cành cây bên cạnh, thay đổi phương hướng, dịch chuyển sang ngang, Lý Uyên, Vũ Văn Thương và bọn cấm cung cao thủ đều lao hụt.

Từ Tử Lăng thay đổi sách lược, nhón chân chạm vào thanh ngang gần đỉnh cây, thu hồi dây, lao thẳng lên nóc một tiểu đình, lại lộn nhào một lần nữa, lợi dụng dây bám vào cành cây, từ trên cao phóng thẳng xuống phía đông nam của Vọng Lâu.

Những cung tên từ bờ tường thành và Vọng lâu bay đến đều không trúng đích.

Chính trong lúc này, một bóng người thân pháp nhanh nhẹn vô cùng từ đám cấm vệ quân trên mặt đất lao thẳng về phía gã.

Từ Tử Lăng đang bay lượn cách mặt đất gần hai mươi trượng, cảm nhận được khí thế lợi hại của người đang lao đến, chỉ nhìn đối phương có thể nhảy cao hai mươi trượng trên không để chặn đánh mình, thì có thể biết đối phương chí ít cũng là cấp độ cỡ Lý Uyên hoặc Vũ Văn Thương, hoặc thậm chí còn hơn thế nữa.

Gã cúi đầu nhìn xuống, tức thì hồn bay phách lạc, miệng kêu mẹ ới!

oOo

Khấu Trọng giờ mới thấu hiểu được cảm giác không biết tấn công vào đâu của Từ Tử Lăng khi đối mặt với Thạch Chi Hiền.

Lão đang đứng đó, nhưng lại không hẳn như vậy. Về cơ bản Khấu Trọng không thể nắm bắt được vị trí của lão, càng không thể dự đoán được hành động tiếp theo sau của lão là gì.

Nhưng chiêu đao này đã vào thế không thể vãn hồi được, đối chiêu khác chỉ làm tăng thêm khả năng thất bại, lực đạo xoáy tròn tập trung vào lưỡi đao, mặc cho Bất Tử ẩn pháp của Thạch Chi Hiền lợi hại như thế nào đi nữa, e rằng lão cũng không dám chạm trán chính diện.

Thạch Chi Hiền thần nhiên cười nhạt, chợt lắc người sang trái phải với vận tốc kinh người, hóa thân thành vô số, hư hư thực thực, trong chớp mắt xuất hiện bên trái của Khấu Trọng, tà áo phất vào trán của Khấu Trọng.

Khấu Trọng nhắm nghiền mắt lại, xoay mình vung đao, đao khí chứa đầy hàn khí, lưỡi đao như có quỷ thần tương trợ, chém vào tà áo của Thạch Chi Hiền đang vung đến.

“Xoạt!”

Khấu Trọng bị Thạch Chi Hiền đánh bật bay ra, lão đảo một hồi mới đứng vững, lập tức thủ thế.

Thạch Chi Hiền vẫn đứng vững như núi, không chút vội vã: “Chiêu đao này cũng còn được một chút, tên là gì, là pháp nào trong Tĩnh Trung bát pháp?”

Khấu Trọng trong lòng kinh ngạc, tại sao Thạch Chi Hiền lại như có nhiều thời gian mà không thừa cơ truy kích? Điều này là không hợp lý, Triệu Đức Ngôn đã ra điều kiện để lão giết gã và Từ Tử Lăng, lão không nên bỏ qua một cơ hội như vậy mới phải.

Lão đang tính toán chuyện mờ ám gì đây?

Thạch Chi Hiền không ngờ rằng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng có thể nghe lén cuộc trò chuyện bí mật giữa lão và Doãn Tổ Văn, bởi lão không biết bọn gã có bản lĩnh độc môn là hỗ trợ công lực cho nhau, nên không biết rằng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã nắm được điều kiện thỏa thuận giữa lão và Triệu Đức Ngôn.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Chiêu này là chiêu không có gì cả, gọi là ‘Thân Ý’, hay ở chỗ là hữu ý vô ý, được truyền từ tâm pháp ‘Thiên Đao’ của Tống Khuyết.”

Ánh mắt của Thạch Chi Hiền sáng quắc, lạnh lùng nói: “Thiên Dao Tống Khuyết, sẽ có một ngày Thạch Chi Hiền ta dạy cho hần biết rằng Thiên Dao của hần chỉ là đồng sắt vụn, tiêu biểu cho sự thất bại và nhục nhã.”

Khấu Trọng cười đáp: “Cứ thối phòng trước mặt kẻ hậu bối này đi! Nếu lão mà chịu động thủ thì đảm bảo rằng lão nhân gia đang muốn mà không được, lúc nào cũng hoan nghênh.”

Thạch Chi Hiền mỉm cười nói: “Ai thắng ai thua, ngày sau sẽ được chứng minh, nói nhiều vô ích. Niệm tình Khấu Trọng nhà ngươi thành danh không dễ, một đường đao pháp luyện đến cảnh giới như vậy quả là đáng quý, ta sẽ cho ngươi một con đường sống.”

Khấu Trọng kêu lên: “Tà vương đang nói đùa à!”

Thạch Chi Hiền nói: “Ta không có rảnh để nói đùa với nhà ngươi, đồ đệ bảo bối của ta do ta mang đi quản giáo, yên tâm đi! Bất luận gã phản bội như thế nào thì cũng là đồ đệ của Thạch mỗ, gã chẳng qua tạm thời không thể phong hoa tuyết nguyệt hoặc theo hai người đi khắp nơi sinh chuyện. Chỉ cần bọn ngươi đem giao ra ‘Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ’, thì Hầu Hi Bạch sẽ được trả tự do, Thạch mỗ cho bọn ngươi thời gian một ngày, vào hoàng hôn ngày mai đem ‘Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ’ đặt lên bàn trong phòng của Hầu Hi Bạch, nếu không thì thỏa hiệp sẽ bị hủy bỏ.”

Khấu Trọng cười lớn nói: “Muốn đem Hầu Hi Bạch đi sao? Hãy hỏi qua Tỉnh Trung Nguyệt của ta đây!”

Nhân đao tức thì hợp nhất, chém sang Thạch Chi Hiền.

- o O o -